Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

11. Aarg. Nr. 20. *Den 15. Juli 1862.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Ældste George A. Smith,

afholdt i Logan den 10de September 1861.

(Fra „Deseret News.")

Det er en Glæde for mig at modtage Lærdomme af Herrens Tjenere, især af dem, hvem Gud har sat til at bestyre hans Kirke i den ganske Verden. Det er mig ogsaa en Glæde at kunne fremlægge mit Vidnesbyrd og at tale til Opmuntring, Belærelse og Trøst for de Hellige. I de sidstforløbne 28 Aar har det altid været mit Formaal at gjøre Alt, hvad der stod i min Magt for at fremme Herrens Værk i de sidste Dage, og hvis jeg har forsømt Noget i denne Henseende, er det skeet af Mangel paa Kundskab eller en mindre rigtig Opfattelse af de stedfindende Omstændigheder. Jeg nærer den samme Følelse og den samme Beslutning med Hensyn til Herrens Værk i Dag, som jeg har havt siden min Optagelse i denne Kirke.

Det var mig en særdeles Glæde at samles med mine Brødre og Søstre i denne Dal (Cache Valley) og at dømme efter den Modtagelse, som er bleven Præsidenten og hans Følge tildeel her, seer jeg, at de Hellige ere lysvaagne. Et Musikcorps mødte os paa Bjerget og spillede for os af Hjertens Lyst, og da Brødrene istemte deres Sang i Wellsvilles Forsamlingshuus, bragte deres forenede Stemmer formelig Huset til at ryste, saa mægtig var deres Jubel. Aanden inspirerede dem til at gjøre som de gjorde.

Vi forstaae ikke fuldkommen, hvad vi udrette: i Virkeligheden befolke og opdyrke vi en Deel af Jorden, som hidindtil ansaaes for ubeboelig; vi omdanne en vild Ørken og lægge der Grundvolden til en mægtig Stat, og denne Stat bestaaer af et enigt Folk, hvis Begreber og Anskuelser næsten i Et og Alt stemme overeens. Mormonernes Nedsættelse i disse Bjerge vakte ogsaa Regjeringens Bekymring. Man havde røvet, forfulgt og drevet os fra Sted til Sted, fra By til By, og efter en slig Behandling have vi dog blomstret, vort Tal forøges stadigt, uagtet mange af vore Brødre have lagt deres Been i Graven, og mange af vore Hustruer og Børn have bukket under for Forfølgelsen; men Tusinder synes at fremspire af deres Støv.

Da vi flyttede ud i Ørkenen, sagde

vore Fjender: „Lad Mormonerne nu kun være, thi de ville møde saamange Vanskeligheder, og saa mange Naturhindringer for deres Værk, at de absolut maae gaae tilgrunde. De ville komme i indbyrdes Strid med hverandre og snart adsplittes; vi faae ikke mere Uleilighed af dem."

Da James K. Polk, Præsident for de Forenede Stater, hørte, at Mormonerne havde nedsat sig i det store Basin og begyndte at anlægge Settlementer ved Bredderne af den store Saltsø, sagde han: „Naa, det er Nøglen til hele Fastlandet." Da man raadførte sig med den hæderværdige Senator, aftraadte Statssecretair Cass angaaende det brændende Spørgsmaal: „Hvad skulle vi gjøre med Mormonerne?" svarede han: „Send en lille Armee op til dem under en fornuftig Officeers Commando; send nogle smukke, indtagende, selskabelige Officerer samt nogle emanciperede Qvinder, ja send Mænd derop, som ere istand til at drage Qvinderne til sig, thi derved vil den christelige Civilisations Sæder og Skikke blive indført iblandt dem, og inden kort Tid ville de blive nødte til at indskrænke sig til een Kone." Oberst Steptoe sendtes hertil i dette Øiemed tilligemed hine agtværdige Officerer og Soldater, som udgjorde hans Commando; men deres Mission mislykkedes som bekjendt.

Kort efter kom man til den Slutning, at det var nødvendig at gjøre Noget, som kunde tilintetgjøre Mormonismen engang for alle ved et eneste rask Slag. I dette Øiemed sendtes „den prægtige, lille Armee," som den kaldtes. Nationen var stolt af saa stort et Foretagende, Pressen jublede og Regjeringen glædede sig over den Iver, som viste sig allevegne for den paatænkte Krig. Alle troede fuldt og fast paa den taabelige Illusion, at „nu var Mormonernes sidste Time slaaet." Deres første Haab var som bekjendt, at Hungersnød skulde gjøre Ende paa os, men dette Haab slog ogsaa feil, og medens de ventede paa Efterretninger om, at Mormonerne vare omkomne af Sult og Kulde i den haarde Vinter 1856, viste vor Delegerede sig pludselig i deres Hovedstad og bad om vor Optagelse i Unionen som Stat. Dette forbausede dem. Men maaskee erindrede de ikke, at den amerikanske Nation overhoved saavelsom hver enkelt Stat har betragtet os fra vor tidligste Opkomst som et særskilt Folk. I Aaret 1834 sagde Gouverneuren i Missouri Daniel Dunklin, at Statens Love og Constitution vel tilsikkrede Mormonerne den fornødne Beskyttelse, men Befolkningens Fordomme vare saa store mod dem, at Lovene ikke turde haandhæves overfor Mormonerne, og af denne Grund kunde disse ikke faae deres Eiendomme tilbage eller blive beskyttede i deres Rettigheder.

Med min Ven Statsadvocat Blairs Tilladelse skal jeg anføre et Sted af Blackstones berømte Lovfortolkning, hvor der siges, at „Troskab er det Baand, som binder Undersaatten til Monarchen, hvorfor Undersaatten til Gjengjeld er berettiget til at nyde Monarchens Beskyttelse." Men i det Øieblik en Monarch, en Fyrste eller hvilkensomhelst Regjering ophører at beskytte sine Undersaatter, blive de, enten de ere faa eller mange, løste fra deres Afhængighedsforhold og tvinges af den naturlige Opholdsdrift til at beskytte sig selv og sørge for sine egne Fornødenheder. I en saadan Situation befandt vi os i Missouri, da Gouverneur Dunklin erklærede, at Statens Constitution og Love ikke kunde sættes i Kraft til vor Beskyttelse — det var ligefrem at erklære os uafhængige af Staten og erkjende vor Ret til at beskytte os selv. Sandheden heraf viste sig endnu tydeligere, da Generalmajor Lucas i Efteraaret 1838 tvang os til at indgaae en Tractat, som senere tiltraadtes af Generalmajor Clark

og Gouverneur L. W. Boggs, og som vi imod vor Villie og truet af Tusinder Bajonetter maatte underskrive — en Handling som kun uafhængige Stater ere berettigede til.

Fra den Dag af, og jeg veed ikke hvorlænge før, vare vi udstødte af Regjeringens Jurisdiction. Det var ikke os, som bevirkede det, men vi bleve tvungne dertil; vi vare loyale Borgere og ønskede Lovens Beskyttelse i Missouri; vi ønskede at boe uforstyrret i vore Hjem, at spise vort eget Brød i Fred og at opdrage vore Børn paa Dydens Vei; men nei, „disse Institutioner (Constitutionen og Lovene) ere ikke for Eder, Mormoner."

Vi fandt den samme politiske Troesbekjendelse i Staten Illinois, og Regjeringen der behandlede os paa samme inhumane Maade.

Det blev mig sagt i Washington, at hvis vi blot ikke vare Mormoner, skulde vi blive hilset med Velvillie og Venskab, og det Underværk, at vi havde forvandlet Utah til et smilende Land, vilde have stillet os øverst i Territoriernes Række. Men vi vare Mormoner! Saadan er Aanden og Følelsen mod os over hele Landet, og hos Regjeringen ovenikjøbet.

Vi betragte denne Sag som den er. Unionsregjeringen vil ikke skjenke os noget Land, medens den strax var villig til at give Nybyggerne i Oregon 640 Acres hver, halvt saameget til hver af deres Hustruer og en Fjerdedeel til hvert Barn. Oregon ligger ved Havet, og Communicationen lettes betydelig ved store seilbare Floder. Det vil faae en blomstrende Handel og Befolkningen kan udføre og indføre Varer med forholdsviis ringe Udgift.

Men Utah ligger i Hjertet af en Ørken. Derude kræves et Folk med den høieste Uforfærdethed og det urokkeligste Mod. Hvorfor da ikke tilstaae Colonisterne der den samme Adgang til Jord? Hvorfor ikke opmuntre Utahs Beboere ved at give dem 640 Acres hver for deres Slid og Møie med at omdanne Ørkenen til en yndig Have? Fordi „de ere fordømte Mormoner." Det er Grunden, hvorfor man ikke giver dem en eneste Acre.

Hvad opdage vi under Mr. Buchanans Administration? Det allerførste Skridt han gjorde var, at samle Kjærnen af den amerikanske Armee — den prægtigste og bedst udrustede Hær, som de Forenede Stater nogensinde have udcommanderet. Dette var saavel Cabinettets som Pressens almindelige Udsagn. Armeen under General Washington, som i 1781 fangede den engelske Hærfører Lord Cornwallis, beløb sig neppe til 12,000 Mand; Armeen, der sendtes mod Utah, talte over 13,000 Soldater, og naar man medregner Alle, der stode i denne Armees Tjeneste, udgjorde den henved 17,000 Mand. Selv denne stærke Hær kunde ikke tiltvinge sig Passage gjennem de befolkede Egne af dette Territorium, og først da Fredscommissairerne, udsendte af de Forenede Staters Præsident, havde underhandlet med os, erholdt den Tilladelse til at drage ind i vore Settlementer. Der gjordes mange Forsøg paa at bryde denne Overeenskomst, men Vedkommende fandt snart, at Farer truede dem.

En gammel Franskmand sagde, at de vilde forbande Mormonerne, naar de om Morgenen stode op, naar de gik til Hvile, naar de spiste, drak, røgte og spillede. Andre sagde: „Hvorfor ikke strax begynde at udrydde dem?" Atter Andre talte mere fornuftig og sagde: „Vi ere her midt iblandt Mormonerne, og der er kun nogle faa Tusinde af os; hvis vi begynde at gjøre Mormonerne Noget, ville vi Alle gaae under. Da vil Folket i de Forenede Stater reise sig og udrydde hver Mormon, men hvad Gavn vilde vi have deraf, hvis vi vare døde forinden?" Herren kjæmpede vore Slag.

Som end yderligere Beviis for, at vi ere et uafhængigt Folk, anerkjendt som saadant af de Forenede Stater, og at vort Territorium ikke længer kunde occuperes af deres Armeer, men maatte rømmes, var den af Præsidenten givne Order til Officererne, at de skulde ødelægge Alt, hvad der kunde være os til Nytte. „Spræng Eders Kanoner og Eders Magasiner og ødelæg Alt, hvad I ikke kunne føre med Eder, og som kan blive til Gavn for Mormonerne; thi ved at romme et Territorium kunne vi ikke seire. Vi maae ikke efterlade Noget i Fjendens Hænder, som muligen kunde blive ham til Nytte.“ Ødelæggelsen af Statens Eiendom paa denne Maade er et uomstødeligt Beviis paa, at de ansee os som Fjender; thi kun krigførende Nationer ødelægge, hvad Modstanderen kan faae Brug for.

Vi have selv maattet beskytte os, selv udrede Omkostningerne ved vore Indianerkrige, selv give os Love og i det Hele taget indrette os paa vor egen Viis, og ingen Nation eller Magt har Ret til at spørge, hvorfor vi gjøre saa. Denne Ret har længe været indrømmet, og Armeen maatte trække sig tilbage fra vore Grændser, og dens Bortgang skete paa en Maade, som med tydelige Ord forkyndte dens Nederlag. Sandt nok, mange af Officererne sagde, idet de gik: „Vi komme igjen og tugte Eder;“ men ifølge Guds Villie vise de nu hverandre indbyrdes den Hoflighed, som de havde tiltænkt os.

Jeg har Venner baade i de Nordlige og Sydlige Stater; om Unionen kan der ikke længer være Tale, thi den Regjeringsform, som vore Fædre organiserede, findes ikke mere. Norden kalder sig vel saa endnu, men de Forenede Stater som en Nation, som en Republik er Noget, der hører Fortiden til. Brudstykker af den tidligere Union, i Form af eneståaende Stater, kunne vel paaføre hverandre Krig eller kjæmpe mod fremmede Nationer, men det bliver blot som en Deel, ikke som et Hele. Staten Kentucky har erklæret, at hverken Nordens eller Sydens Tropper faae Lov til at marschere gjennem dens Territorium. I Europas Historie er det ikke noget Nyt at høre om bevæbnet Neutralitet. Kentucky indtager en saadan. Det er en mægtig Stat, som snart kan blive draget ind i Krigens Malstrøm; den kan tage Parti for Syden eller Norden, eller hvad der er endnu sandsynligere, den kan dele sig mellem begge; og dog staaer denne Stat ikke mere i Forbund med Hovedregjeringen end med Tennessee eller Virginien.

Lovløshed og Pøbelvælde hersker; man slagter hverandre, ødelægger offentlige Anlæg og har nedbrudt Trykkerier baade i Missouri og de fleste andre Stater. Blackstone siger, at en Presse, som publicerer Løgn og Letsindighed er en Plage, og at alle Samfund burde have Ret til at standse den. Stadsauthoriteterne standsede Bladet „Expositer“ i Nauvoo af denne Grund, i Overeensstemmelse med Loven. Baade Norden og Syden har gjort det samme; Hundreder af Aviser ere blevne beslaglagte. Gouverneur Ford sagde, det var ret at standse „Expositer,“ men det vilde have været bedre om Pøbelen havde gjort det. Nu er Pøbelens Villie den Lov, der gjør sig gjeldende i det ganske Land, ifølge hvilken Trykkerierne ødelægges uden Hindring.

Vi ville nu tale om vort eget Bjerghjem. Herrens Velbehag har hvilet over disse Dale. Oberst Fremont var i Bjørneflods Dalen i August 1843, da Thermometret viste 1½ Grads Kulde efter Reaumur, saa at intet Korn kunde høstes her. Folket i Staterne hørte denne Rapport og gjorde det dertil, „at alle Plantevexter vilde fryse der.“ Nogle faa Aar senere have 8—900 Familier af de Hellige nedsat sig i Cache Valley, og de avle den fineste Hvede, den bedste Hør og den skjønneste

Uld, man kan ønske sig. Hver Nation anseer det for fornuftigst i politisk Henseende at sørge for sine egne Fornødenheder og at værne sig mod andre Nationers Udsugelser.

Vi behøve ikke at vente paa Bomuld fra Sydstaterne, thi de slaaes med Norden og have ikke Tid til at høste Bomuld, og desuden er Samfærdselen afbrudt ved Blocaden. Vi behøve ikke at vente Tobak fra Syden, thi Negerne ere nu beskjæftigede i Løbegravene og maae avle Korn til den Sydlige Hær.

Vi ere nødte til at sørge for os selv som en stor Familie, som en Nation. Alle oplyste Nationer have stræbt at faae Besiddelser i et nordligt og sydligt Klima Himmelens Herre har i sin uendelige Naade skjenket os begge Dele i disse Dale.

I Aaret 1857 sendte vi nogle og tredive Brødre til Territoriets sydlige Egne for at plante Bomuld, og Aaret efter gik mange Flere, saa at Washington County i 1858 kunde opvise hundrede stemmeberettigede Borgere. Mange af dem vare komne hertil fra Sydstaterne, saasom Texas, Alabama, Mississippi o. fl.; disse vare vante til at behandle Bomulden. Præsident Young raadede dem til at nedsætte sig i nævnte County for at forsyne Territoriet med Bomuld. Hele den Egn saae ud som en øde Ørken; Bjergene vare nøgne og triste; røde Sandsteen og sorte vulkanske Klipper, afvexlende med graaladne Leermasser, fandtes allevegne og gav Landet et mørkt og sørgeligt Udseende. Brødrene begyndte at dyrke Bomuld hist og her, eftersom Jordbundens Beskaffenhed tillod, og de have nu erfaret, at Bomuldens Qvalitet forbedredes Aar for Aar, indtil det nu er hævet over enhver Tvivl, at Bomuld kan dyrkes dernede.

Jeg har seet Mænd samle paa deres Bomuld for senere at begynde en Handel med den; de vilde betale deres Hvede med Bomuld. Men Flere have desværre ikke villet gjøre Noget for at opmuntre vore Brødres Flid i denne Retning, thi uagtet de ofte trængte haardt til Bomuld til Tæpper osv., vilde de ikke kjøbe den raae Bomuld af Brødrene, men foretrak at gaae til de fremmede Kjøbmænd, som have den tilberedt pladeviis, og betale den med dobbelt Priis, medens lidt Arbeide med et Par Karter vilde have skaffet dem ligesaa god og reen Bomuld.

At kjøbe Bomuld fra Staterne, naar vi selv kunne dyrke den, er i Sandhed en daarlig Politik. En stor Masse Bomuld behøves her i Territoriet, thi næsten hver Familie har Brug derfor. Rigtignok anvende Mange Uld, men vi have ikke tilstrækkeligt af den, og selv om saa var, er Bomulden dog at foretrække i mange Tilfælde. Hvis vi blot vilde gjøre Vort for at opmuntre Huusfliden i vort Territorium, vilde Tusinder paa Tusinder spares, som nu fortiden til ingen Nytte puttes i de fremmede Kjøbmænds Lommer.

I 1857 begyndte Brødrene at dyrke Hør. Jeg sigter nærmest til Provo. I 1858 kom Armeen, og der var en prægtig Leilighed til at fortjene et Par Dollars ved at slikke Støvet af Soldaternes Fødder — Mange arbeidede for Contant hos dem og lod Hørren staae paa Marken og raadne. Nogle sige: „Jeg heglede nogen Hør, men den duede ikke, den var raadden." Det er et velbekjendt Factum i alle hørdyrkende Egne, at dersom Hørren, eller rettere Skallen, raadner formeget, vil den, efter at have ligget et Aar eller to, gjenvinde sin oprindelige Godhed. I Pensylvanien, som er bekjendt for sin Hørproduction, have nogle Landmænd fem, sex Aars Høst liggende, og hvert Aar vælge de den bedste Hør til Garn. Naar I see, at Eders Hør er en Smule raadden,

blive I strax modfaldne og beslutte at ville arbeide for Hedningerne for at faae noget af deres daarlige Kram.

Nogle „Mormoner" ønske, naar de blive formuende, at reise tilbage til deres Hjemstavn for at vise deres Kammerater, hvormeget de have fortjent. Men med al denne Pralen og taabelige Forfængelighed, hvad eie de vel? En siger: „Jeg kom til Cache Valley for to Aar siden; jeg fik mig 40 Acres Jord, og jeg har lagt mig en betydelig Mængde Hvede op, som jeg nu kan sige er min." I pløiede og vandede, men hvem gav Sæden Væxt? Herren. Følgelig tilhører Alt ham; han gav Eder kun lidt deraf for at see, hvad I vilde gjøre dermed. Have I Ret til at misbruge, hvad Herren anbetroer Eder? Nei; men som Medlemmer af hans Rige i de sidste Dage have vi Ret til at benytte det til dermed at fremme hans Sag, grundfæste Retfærdighed og kort sagt gjøre alt muligt Godt.

Jeg har hørt Folk sige, at de have Løv til at gjøre Uret. Fra eet Synspunkt betragtet kunne de have Ret, det vil sige, naar de tage tillakke med Følgerne. Vi besidde i Virkeligheden Intet, thi hvad vi have, har Herren givet os. Vi kunne gjøre Ret eller Uret efter eget Valg, men Belønning eller Straf bliver Resultatet. En Mand kan slaae en Anden til Jorden, fordi han har Magt dertil, og betaler sine 50 Dollars i Mulct, fordi han er nødt dertil. En Mand har ingen Ret til at lære sine Børn Tyveri eller til at prostituere sin Familie; om han gjør det, vil Herren i sin Retfærdighed forbande ham, og han vil være nødt til at taale det.

Denne Ret til at vælge strækker sig temmelig langt. En ung Mand kan saaledes sige: Jeg har Lyst til at arbeide for Hedningerne, føre Posten eller gjøre andet deslige. Meget vel; men hans Venner foreholde ham, at det vilde være langt bedre for ham at opdyrke et Stykke Jord, bygge sig et Huus, dyrke lidt Hvede, Hør, osv. „Men jeg har Ret til at arbeide for Hedningerne, hvis jeg har Lyst, og jeg vil gjøre det." Han gaaer, og efter en Tids Forløb kommer han tilbage, røger sin Cigar, har tjent 30 Dollars om Maaneden og har endnu nogle i Lommen; det synes at være kommen let — og hans Sjæl er besmittet med Ugudelighed. Om kort Tid har han forbrugt sine Penge, og nu har han Intet. Saa maa han atter til Hedningerne for at tjene mere. Jeg haaber vore unge Søstre forstaae at bedømme en saadan Tænke- og Handlemaade. En fornuftig Pige vilde langt hellere ægte en ung Mand, klædt i hjemmevirkede Klæder, som vil blive i sit Hjem og passe sin Dont, og som aldrig vil taale, at en Cigar berører hans Læber, men som til Gjengjeld af al Magt stræber at blive en god, trofast Sidste-Dages Hellig i enhver Henseende.

Ved at tale om Cigarer rinder mig en Anecdot ihu om en Patient og hans Doctor. Denne spurgte den Syge, hvormange Cigarer han daglig forbrugte. Svaret var sex. Det er altfor meget, De maa holde op at røge. Lidt maa jeg vel nok? Aa ja, De kan for det Første røge to om Dagen og efterhaanden aflægge denne Vane. Næste Dag, da Lægen besøgte sin Patient, fandt han ham røgende en to Fod lang Cigar. Men hvad er det dog De bestiller? udbrød Lægen forbauset. Kun hvad De paalagde mig; jeg gik ned til Cigarfabriken og bestilte mig et Par Stykker, hver paa to Fod; det gaaer fortræffeligt.

Naar en Mand begynder at optage Hedningernes Skikke, har en to Fods Cigar intet at betyde mod den Udskeielse, han efterhaanden vil henfalde til.

Jeg seer her i Dalen store Marker indhegnede, og nogle Steder ere kun fire eller fem Acres pløiede, andre Steder

ti, osv. Hvoraf kommer det? spørger jeg. Folk indhegne mere, end de kunne ploie, vande og passe, og en stor Deel maa selvfølgelig ligge ubenyttet, thi det er vanskeligt at faae alt det Vand, de behøve. Mange Acres Korn gaaer tabt paa denne Maade, og Græshopperne fortære meget af hvad Tørken levner. Jeg raader Eder derfor, Brødre, til ikke at optage saameget Jord som hidindtil, samt at samle Eders Farms mere til Eet. Sæt gode Gjerder, bearbeid et mindre Stykke Jord godt, og I ville høste tre Gange saameget Hvede som nu.

Præsident Young anerkjendes af os Alle som Hovedbygmesteren i Zion. Hvis han skulde komme herop og lede Opførelsen af det store Tabernakel, som I have gjort Forberedelser til, og han til den Ende skulde sortere Tømmeret til forskjelligt Brug, saa venter han ingen Indsigelser af sine Materialier. Dersom han f. Ex. skulde tage et Stykke Tømmer og sige, heraf vil jeg danne en Hjørnestolpe, og denne skulde svare nei, jeg vil være en Gulvbjælke, og saa fremdeles, hvordan skulde han da kunne bygge noget Gudshuus? Og dog passer denne Lignelse paa Flere blandt dette Folk. Naar Præsidenten peger mod Syd og siger, gaa og dyrk Bomuld, svare Mange, at der kan ingen Bomuld dyrkes, det er det jammerligste og ufrugtbareste Land i Verden — det er ikke at underkaste sig Bygmesterens Villie.

Dette minder mig om hvad Jefferson Thompson, som fortiden er Brigadegeneral for de Sydlige i Staten Missouri, engang sagde. Efterat han havde været her og kom tilbage til Staterne, stimlede hans Venner om ham og spurgte: Naa, hvad synes De om Utah? er der nogen god Jord deroppe? Hertil svarede han: Det er det meest forbandede Land i hele Skabningen. Hvorledes have Mormonerne det? hvorledes kunne de klare sig? De avle Hvede i Overflødighed — den bedste Hvede, jeg nogensinde har seet. Kunne de dyrke andre Ting der? Ja, de deiligste Kartofler, alleslags Havesager og meget god Mais. Have de Frugt? De have begyndt at plante Fersken- og andre Frugttræer. Men De sagde jo, det var det ufrugtbareste og goldeste Land i hele Skabningen, hvordan kunne de da avle saadanne gode Sager? Vel, jeg kan ikke forklare det paa anden Maade, end at det er et forbandet Mormon-Mirakel!

Det var ikke saa galt; det er Herren, som gjør det. Jeg har erfaret, at i Harrison County i det vestlige Virginien, have Indbyggerne ikke høstet ti Skjæpper Æbler, Pærer eller Blommer i hele Landet, endskjøndt jeg tør sige, der er henved tusind Frugthaver sammesteds, og deres Kornhøst slog ogsaa feil — deres Velstand er borte. Herren velsigner Landet i Forhold til Befolkningens Villighed til at gjøre Godt.

Forrige Aar fik dette Folk Befaling af Herren at sende 200 Vogne til Staterne for at hente de fattige Hellige, hvilket ogsaa skete. Nogle meente, at vi ikke kunde undvære Kreaturerne hjemme, thi om saa mange Trækdyr sendtes bort, kunde vi ikke bjerge hele vor Høst; men vi have aldrig havt saa riig en Høst i hele dette Territorium som i Aar. Netop denne Opoffrelse syntes at have været Betingelsen for en overflødig Velsignelse. Det er som Præsidenten bemærkede i Formiddags, vi sige, Alt hvad vi eie have vi lagt paa Herrens Alter, men naar der stikkes Ild paa, begynder Enhver at trække Sit tilbage. Vi ere Alle forenede i Troen, men naar Ordet lyder: Broder, Du har rigtignok en god Farm, men Rigets Interesser synes at fordre, at Du skal flytte ned til Santa Clara og dyrke Bomuld — svarer han: Der kan jo ingen Bomuld voxe, og han bliver forskrækkelig modfalden. Hvad gjør det til Sagen, i hvilken Deel

af Huset Bygmesteren sætter os? Enhver tildeles det Arbeide, han er bedst skikket til at udføre, og hvormed han kan gjøre meest Godt for Guds Rige.

Da Præsident Young med Følge besøgte den sydlige Deel af Territoriet, blev han inviteret til Frokost hos en Broder, som gjorde mange Undskyldninger, fordi han ikke kunde opvarte os saa godt som han ønskede, thi han var sendt paa Mission, og var ikke saa riig som mange Andre. Da vi kom, var Frokosten ikke færdig, og en Undskyldning blev fremført for Konen, som var ude at malke tyve Køer; han havde ti andre, som løb ude paa Sletten med sine Kalve, men han havde ikke Tid til at drive dem hjem. Han sagde endvidere, at han havde Lyst til at ledsage Præsidenten, men han havde kun to Heste hjemme, dog troede han, at hans fire Muler, som gik paa Marken, nok kunde kjøre omkaps med os. Jeg har havt meget travlt i denne Tid, sagde han, thi jeg har maattet gjøre alt mit Markarbeide med tre og fireaars Oxer. Jeg sendte ogsaa fire Par Oxer til Staterne og har endnu tredive Acres deilig Hvede staaende ude. Stakkels arme Mand! men han var „paa Mission,“ og dette bragte ham til at troe, at han var fattig.

En Mand, som vandrer i Retfærdighed, er i Sandhed riig, selv om han ikke har en Stilling i Lommen; men om han er begjerlig og gjerrig i sit Hjerte, kan han, selv med Hænderne fulde af Guld, ikke anvende sin Rigdom med sand Fordeel, og udsætter sig for samme Ubehagelighed som Barnet, der har et Æble i hver Haand, og som vil have et til — det taber de to, medens det griber efter det tredie.

Naar vi avle Hør, Hamp, Hvede, Qvæg, Uld, osv., da lad os stræbe at anvende Alt paa en saadan Maade, at det kan bidrage til at gjøre vor Tilværelse behagelig. Lad os lære at omdanne vore hjemmevævede Toier til Klæder og andet Huusbehov, saa Intet skal bortødsles eller gaae tabt, og vænne os til at undvære, hvad de fremmede Kjøbmænd indføre i vort Territorium. Lad os lave vort eget Pottemagerarbeide, kort sagt vi ønske at see hver Mand og Qvinde sørge mere for det Heles end for sin individuelle Interesse.

Vi rose os af at være Eet, vi bede derom og glæde os derved hver Time paa Dagen; men lad Herrens Tjenere prøve paa at raade os med Hensyn til Anvendelsen af vor Formue til det Offentliges Vel, eller for at fremme dette Folks Indflydelse og Magt, og vi svare — ikke med Ord, men i vore Gjerninger — at de maae ikke røre en Dollar. Zion skal blive et mægtigt Rige, og da vi see, hvorledes Gud har sat os til Forvaltere af det, han har givet i vort Værge, synes jeg, det ikke er mere end billigt, at vi bruge det til dermed at opbygge hans Rige. Naar derfor vore Foresatte raade os til at sætte vor Capital i en Mølle, i en Kartemaskine, osv., for at fremme Israels Vel, lad os da gjøre det med et glad Hjerte og en villig Haand, og ikke med Frygt og Bæven.

Jeg beder altid, at Herren maa inspirere Præsident Young med Viisdom og Indsigt fremfor alle Mænd paa Jorden, at han kan bestyre Zions Anliggender efter vor himmelske Faders velbehagelige Villie. Det skulde være mig en stor Glæde at see Tilfredshed paa alle de Brødres Ansigt, som ere beskikkede til Washington County for at anlægge Bomulds-plantager. Gaa og udfør den Mission med Ære som enhver anden, og erhverv Eder derved Guds Velsignelse og hans Tjeneres Agtelse. Naar en Broder bliver raadet til at dyrke Hør eller kjøbe Maskinerier til dens videre Bearbeidelse, ønsker jeg at see ham gjøre det med Glæde.

I alle vore Foretagender skulde vort

første Formaal være at opbygge Guds Rige, og det skulde være mig kjært, om vi kunde forsage de elegante Hatte og stadselige Sko, som sendes os fra Staterne, saalænge vi selv kunne skaffe os Noget, der gjør samme Tjeneste. Alle saadanne Sager erholdes ved Arbeide og Flid; lad Kundskaben om disse Færdigheder meddeles fra den Ene til den Anden, saa hele Samfundet kan gavnes deraf. Der er en Mand i Pinto, Washington County, som forstaaer at lave Ost paa en saadan Maade, at han ikke har andet Besvær med den hele Sommeren, end at vende den engang imellem. Nuvel, Broder, hvordan laver De den Ost? „Det er Hemmeligheden."

Dersom I, Brødre, vide Noget, som er egnet til at fremme dette Folks almindelige Vel, da lær Andre det. Hvis en Søster forstaaer at lave et smukt Bordtæppe, da lad hende undervise Andre i den samme Kunst; hvis hun forstaaer at tilberede Bomuld og Hør paa en nem Maade, da lad hendes Kundskab derom gaae rundt til Andre. Lad os Alle i denne Henseende lære af vore Foresattes Exempel.

Den Almægtiges Kraft har aabenbaret sig ved Hjemsamlingen af dette Folk fra Nationernes Midte. Et større Mirakel er aldrig skeet; det er udført ifølge hans vise Raad og faderlige Omhu — en Nation er grundlagt uden Blodsudgydelse. Zion har været i Barn-nød og har født Sønner og Døttre. Jeg har reist i Aar 2,500 engl. Mile for at prædike og har hver Nat opholdt mig hos Hellige. Jeg har afholdt Forsamlinger i hundredeviis, store og smaa, saavel under Tag som under aaben Himmel.

Maa Guds Velsignelse hvile over Eder, Eders Marker, Eders Hjorder Qvæg og Alt hvad I eie er min Bøn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Om Emigranterne.

Vi have modtaget Brev fra Ældste O. N. Liljenqvist, Fører for et af vore Emigrationsselskaber, hvilket vi indrykke i dette Nr. Ingen anden directe Meddelelse har endnu naaet os; men af „New York Herald" erfare vi, at „Humboldt" ankom dertil Havnen den 20de og „Franklin" den 29de Mai, og af Ældste Liljenqvist's Brev vil sees, at „Electric" ankom den 5te og „Athenia" den 6te Juni. Af samme Brev erfare vi, at vore Sødskende paa „Athenia" lede meget af Meslinger, som desværre krævede flere Offre blandt Børnene. Af velvillig Meddelelse fra Andre have vi faaet Kundskab om, at denne frygtelige Sygdom ogsaa var udbrudt blandt de Hellige paa „Franklin," som stode under Ældste C. A. Madsens Bestyrelse, hvor den ligeledes havde bortrevet mange Børn; men „Humboldt" og „Electic" ere saavidt vi vide undgaaede denne sørgelige Hjemsøgelse.

Af „Millennial Star" erfare vi, at de to første Skibe med engelske Hellige ere lykkelig ankomne til New York, og Præsidenterne, Lyman, Rich og Cannon ankom efter en haard og trættende Reise paa 15 Dage med Postdampskibet til samme Havn.

Vi vente daglig nærmere Efterretninger fra Florence, hvor Brødrene uden al Tvivl ville faae bedre Leilighed til at skrive mere fuldstændigt; men af alle Beretninger fremgaaer, at Veiret har været meget ugunstigt paa Atlanterhavet afvigte Foraar for Skibe, der befandt sig paa Reisen til Amerika.

Det er os en Glæde, at Tingenes Tilstand blandt vore Emigranter ikke er værre, og vi haabe, at deres Gjenvordigheder og Farer nu ere forbi.

Correspondance.

Amerika.

Ombord paa „Athenia" den 4de Juni 1862.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære, uforglemmelige Broder!

Med Glæde erindrer jeg de mange lykkelige Timer, jeg har tilbragt i Deres behagelige Selskab. I Dag er det den fyrretyvende Dag, siden vi forlode Glückstadt, og vide endnu ikke, naar vi komme til Land; men jeg haaber, Tiden vil blive kortere i New York, end den er her, og vil derfor begynde min Beretning nu; kun vilde jeg ønske, jeg havde noget Glædeligt at meddele Dem.

Den 25de April Kl. 5 om Morgenen forlode vi Glückstadt og befandt os inden Middag i Nordsøen. Vi styrede Nord om Skotland, havde smukt og behageligt Veir over Nordsøen, naaede Skotland den 29de om Eftermiddagen og passerede Fyrtaarnene om Aftenen. Inden Midnat vare vi paa Atlanterhavet. Vi havde dengang føielig Vind i flere Dage, med temmelig stærk Søgang, og Søsygen var almindelig. 14 Dage efter vor Afreise fra Glückstadt havde vi seilet Halvveien; men her begyndte Lykkens Hjul at dreie sig. Havde vi hidtil havt god Vind, fik vi nu Modvind eller slet ingen. Capitainen styrede stadig sydpaa, indtil vi naaede Gulfstrømmen, 300 engl. Mile Syd for Newfoundlands Bankerne, det vil sige for 4 Uger siden. Her fik vi saadant Blikstille næsten en heel Uge, at knapt en Fjær rørte sig, og Vandets og Luftens Temperatur varierede mellem 17 til 20 Grader R. Denne pludselige Overgang fra det kjølige Nord, tilligemed det daarlige Vand, som fordærvedes Dag for Dag i Varmen, gjorde, at Sygdommen, som allerede fandtes i vor Midte, greb voldsomt om sig. Meslingerne, som vare blevne førte med ombord og allerede havde krævet nogle Offere blandt Børnene, bortrev 33 af de Smaa, og selv flere af de Voxne lede af Mavepine og Diarrhoe. Den første Vind, vi fik, benyttede Capitainen til at naae et koldere Klima. Nu ere vi Alle raske, baade Store og Smaa, takket være ham, som holder Alt i sin Haand. Fem Voxne døde, nemlig: Ole Nielsen, 37 Aar, af Brystsyge, Kirstine Poulsen, 29 Aar, af Brystsyge, Hans Nielsen fra Amager, 52 Aar, Ane Nielsen, 70 Aar og Kaisa Janson, 65 Aar. Capitanen har ladet koge for de Syge Havresuppe om Morgenen, Risengrød om

Formiddagen og undertiden Sagosuppe om Eftermiddagen.

Albany, den 10de Juni.

Her fortsætter jeg mit sørgelige Brev, som jeg paabegyndte paa Skibet. To Børn bleve fødte igaar i New York, som tillige-med Mødrene have det ret godt efter Omstændighederne. Vi ankom til New York den 6te om Eftermiddagen; ingen af mine Emigranter bleve tilbage der, endskjøndt 20 af dem ikke havde Penge til Jernbanen, Ingen blev indlagt paa Hospitalet og Ingen er falden fra, med eet Ord, Broder Smith, ingen af Faarene, som bleve mig anbetroede, ere tabte, uden de Døde; men Alt er vel med dem, ingen menneskelig Magt kunde hindre deres Bortgang.

De kan troe, jeg har havt nok at varetage, det var mig ikke mulig at fuldende dette Brev i New York. Ældste S. Christoffersens Compagni ankom Dagen før os, og vi ere nu Alle samlede i eet Selskab. Vi forlode New York igaar Aftes. Broder Van Cott og Ældste Dame fra England have forenet sig med os. Kl. 1½ Middag forlade vi denne Stad, Alle ere vel og føle vel. Capitainen paa „Athenia" var meget flink, især den sidste Tid; hiin sørgelige Periode er nu overstaaet, og vore smaa Prøvelser ere snart glemte.

Lev vel, kjære Broder Smith, og hils paa det Hjerteligste alle vore Venner i Skandinavien.

Deres i Evangeliet forbundne
O. N. Liljenqvist.

Træk hos Indianerne i Amerika,

samlede af

Vilhelm Poulsen.

Columbus landede i Amerika 1492, og traf paa et Folk, som en Mand, der i mange Aar levede i Fortrolighed med det, skildrer saaledes:

„De ere i Gjennemsnit af sædvanlig Menneskehøide, nogle Stammer er kjæmpeagtige, andre dværgagtige. Magre, slanke og af smidige Lemmer, ualmindelig bevægelige, have de deres Styrke i Benene, som fra Barndommen ere vante til det stærkeste Løb. Ansigtets ædle Form vilde have temmelig Lighed med Europæernes, naar dets Kobberfarve og Bemaling vare borte, og den anseelige, faste Holdning, det dristige Øies skarpe Blik, som er noget sammentrukket af Solstraalerne i det Fri og Røgen i Hytten, forraader strax et ædelt Naturfolk, hvis Kraft og Dygtighed indgyder Beundring."

Den ædle Catlin, hvis Ord jeg citerede, gjør ogsaa Bemærkninger over deres Slægtskab med Jøderne, og anseer dem for at være en Levning af Israels 10 Stammer. Mormons Bog har senere spredt Lys over disse feilagtige Gisninger, der dog havde den Sandhed i sig, at Indianerne virkelig ere af Israels Huus. Læseren henvises om dette Emne til Advarselsrøsten og Mærkværdige Syner, hvor det er blevet udførlig behandlet. De dyrke ikke Afguder, men den store Aand, som boer i Himmelen. De have Offringer, Renselser, Faste og Vaskninger, ja selv en Paaske-, Pintse- og Løvsalsfest findes Spor

af hos dem. Deres Sprog svulmer af Poesie, og deres Tale er som Naturens lifligste Musik. Indianeren i Amerika troer paa en Skaber, der organiserede Verden; hans Religion er ham dyrebarere end hans Liv, medens den hvide Pelsjæger, der nærmer sig ham, ingen andre Guder kjender end Bæverskind og Bøffelhuder, og ingen Forløser fra Livets Smerte og Nød uden Brændeviinsflasken.

Catlin siger: „Jeg har spurgt mig for hos Høie og Lave, fra Høvdingen til den meest uvidende Jæger, jeg har samlet Vidnesbyrd fra Missouri indtil det stille Ocean, fra Isørkenen og til Sydst ppen, men overalt erfarede jeg, at der ingensteds gives noget Folk af hvilkensomhelst Farve, for hvem Religionen er saa dyrebar, og som anvender en saa stor Deel af sit Liv paa en ydmyg Tilbedelse af sin Gud."

Da de Hvide kom til Amerika, var dette Folk meget over 13 Millioner, nu er der neppe 2 Millioner tilbage. Lidt over en Million ere halvciviliserede, det vil sige, efterabe de Hvides Sæder og Laster og hæve kun frygtsomt Hovedet, imedens de nedsvælge Brændeviinsgiften, der rækkes dem af christelige Naboers Hænder. De Øvrige, neppe 500,000, føre deres oprindelige Naturliv, som de vel uden stor Forskjel have gjort i de sidste Aarhundreder, paa de vidtudstrakte Prairier og i de bjergrige indre Udørkener.

„Hvo, der reiser iblandt dem," siger Catlin, „paa deres vide Grændsegebet, og seer, hvorledes disse stakkels Mennesker gaae tilgrunde i Kampen for deres Eiendom med de rovgjerrige Hvide, han maa have et Dyrs Hjerte, om ikke Taarerne komme ham i Øinene."

Imod deres Fanger udøve de Grusomhed, og en Høvding i Øvre-Missouri spurgte engang en Reisende: Iblandt hvide Folk Ingen tage din Hustru, tage dine Børn, tage din Moder, skjære Næsen af, udrive Øinene, brænde tildøde? Hvortil den Reisende svarede, at Forbrydere bleve hængte, og Andre indespærrede man i Fængsel hele Aar, ogsaa naar de ikke formaaede at betale Penge til deres Creditor. Her brast hele Indianerhorden ud i høi Latter. Siou-Høvdingen forundrede sig ogsaa meget over, at de Hvides store Aand (Christus) var bleven myrdet af dem selv og sagde: „Den røde Mands store Aand har ingen Moder, den røde Mand ikke slaae ham ihjel, han aldrig døe."

Lad os engang høre, hvad den røde Høvding Logan sagde til den engelske Gouverneur Lord Dunmore: „Jeg spørger enhver hvid Mand, som traadte hungrig ind i Logans Hytte, om Spise nogensinde blev ham negtet? Naar han kom nøgen og næsten død af Kulde, om Logan ikke gav ham Klæder? I den sidste Krig, der var saa lang og blodig, forblev Logan rolig i sin Hytte, thi han vilde opretholde Freden. Ja min Kjærlighed til de Hvide var saa stor, at mine Folk, naar de droge forbi, pegede paa mig og sagde: „See Logan, de hvide Mænds Ven." Ofte tænkte jeg paa ganske at boe hos Eder. I sidste Sommer kom Oberst Cresap, uden i mindste Maade at være bleven fornærmet, og myrdede med koldt Blod alle Logans Slægtninge. Hans Hustru blev myrdet, hans Børn ere døde. Der gives intet levende Væsen mere, hvori der ruller en Draabe af mit Blod. Det vakte min Hevn. Jeg søgte at slukke den. Jeg dræbte flere af Eders Folk og mit Had er tilfredsstillet. Jeg glæder mig for mit Folk, naar Freden straaler, men troer ikke, at min Glæde hidrører fra Frygt hos mig. Logan veed ikke, hvad Frygt er. Han vil aldrig vende Ryggen for at frelse sit Liv. Men ak, Ingen er ilive, som græder for Logan!"

Saadanne Træk kunde anføres i hundredeviis, og vise den forfærdelige Blod-

skyld, som Civilisationen har besudlet sig med. Krig, Brændeviin og Kopper har udryddet hele Stammer. Da de Hvides Befolkning formeredes, og Indvandringen forøgedes i de østlige Stater, gjaldt de høitideligste Erklæringer af Præsidenten og Congressen ikke længere. Det heed nu: „Civilisationen kan ikke længere tilstede disse Halvvildes Ophold." Og 1833 blev det vedtaget af Congressen som en almindelig Statsforholdsregel, at „samtlige Indianere skulde romme deres fædrene Jordbund, holdes skadesløse med Penge og opslaae deres Bopæl Vesten for Missourifloden." Hele Europa sagde Amen til denne Fremgangsmaade, som en nødvendig Følge, Dannelsen førte med sig.

Amerikaneren, den dristige, utrættelige Catlin, siger herom: „Hvo, der betragter de vidtudstrakte Prairier, hvorhen Regjeringens Politik har fordreven 120,000 af disse stakkels Mennesker langt bort fra deres Fædrenejord, vil føle Medlidenhed med dem. Neppe begyndte de at efterligne de Hvides Næringsflid og Agerdyrkning, før de maatte udholde en Beleiring af Brændeviinshandlere og Bissekræmmere, som med de afskyeligste Bedragerier søgte at franarre dem deres faa fortjente Skillinger. Derpaa bleve de drevne bort og skulde nu forglemme deres tilvante Nødtørftigheder og Beqvemmeligheder, eller betale dem tidobbelt, og kjæmpe med vilde Stammer om Huden og Kjødet af de bestandig aftagende Bøfler. Hvo, der har seet deres Lidelser, hans Sjæl maa oprøres i det Store og Smaa over den fortsat udøvede Uretfærdighed, som ligefra vore Forfædre og indtil denne Dag er udøvet imod et venligt, godt, og af Naturen fredeligt Folk."

Af Bonnevilles, Howitts, Catlins og Andres baade Ældres og Yngres Beretninger staae en Masse Kjendsgjerninger til Raadighed — Skildringer, som vilde fylde vor Sjæl med Afsky og Rædsel.

Naar derfor Secternes Missionairer komme til den røde Høvding, hvilke ere da hans Ord? Lad os lytte til et Exempel derpaa: „Naar dette er Eders Religions Grundsætninger," sagde Indianeren, „saa gaa hen og forkynd dem for Eders Landsmænd. Naar de gjelde Noget hos dem, saa lad os see Virkningen deraf. Gjør dem gode, retfærdige, fulde af Kjærlighed, som I her prædike for os; lad dem agte de røde Mænds Rettigheder og Eiendom; gjør, som Eders Bog siger, og naar I gjøre det, kom saa igjen, og vi ville høre paa Eder."

„Ja," siger Catlin, „jeg har seet Indianeren udhungret af Faste og religieus Selvpiinsel ligge paa Knæ for den store Aand, og seet hvorledes en nedrig Hvid, med sin Romflaske og sine øvrige Laster, gjorde sig Umage for at frasnakke ham hans Religion."

Dog vi ville ikke glemme at nævne Brainerd, Elliot, Mayhew, Zaisberger, Grev Zinzendorph, Spangenberg, Rauch, Nitschmann, og vi kunde opregne Navne paa mange flere saadanne udmærkede Mænd, der meente det godt med det Vidnesbyrd om Herren, de i stor Frimodighed, med megen Kjærlighed og Opoffrelse frembare. Men de manglede Præstedømmet, derfor strandede deres velmeente Forsøg, derfor havde deres Arbeide ingen Fasthed og Varighed, derfor saae de deres Værk synke sammen mellem Hænderne paa sig; thi det var for tidligt, Frelsens Time for Josephs Huus, Hedningernes Fylde var dengang ikke kommen.

Den utrættelige Missionair Crane fra Boston kom i Aaret 1805 til Senecaernes Stamme og sagde: „Jeg kommer for at lære Eder en sand Religion, hvorledes I skulle dyrke den store Aand, og ikke for

at tage Eders Land og Penge." Høvdingen Redjacket forsamledes da med sine fornemste Folk til Raad i Buffalo og holdt følgende Tale til Hr. Crane:

„Ven og Broder, det var den store Aands Villie, at vi skulde komme sammen i Dag. Han ordner alle Ting, han har givet os en skjøn Dag til vort Raad. Han har draget sit Forhæng fra Solen og ladet den skinne med sin Glands paa os. Vore Øine ere aabnede, saa vi see klart, vore Øren ere ikke tilstoppede, saa vi tydeligen kunne høre de Ord, som Du har talt. For al denne Naade takke vi den store Aand. Broder, denne Raadsild er antændt for Dig. Du vil, vi frit skulle sige vor Mening, det volder os stor Glæde; thi vi ere oprigtige og tale hvad vi tænke. Alle have hørt din Røst, Alle tale til Dig som een Mand. Broder, lyt til, hvad vi sige. Der var en Tid, da dette store Land tilhørte vore Fædre. Deres Boliger udstrakte sig fra Solens Opgang til dens Nedgang. Den store Aand dannede dette Land for Indianerne. Han frembragte Boflen, Hjorten og andre Dyr til deres Næring, og Bjørnens og Bæverens Huder gav han dem til Klæder. Disse Dyr vare spredte over Landet, og den store Aand lærte os at fange dem. Naar vi havde Strid om vore Jagtgrunde, bleve de altid jevnede uden megen Blodsudgydelse. Men en ulykkelig Dag oprandt for os. Eders Fædre fore over de store Vande og landede paa denne Kyst. Deres Tal var ringe, de fandt Venner og ingen Fjender. De fortalte os, de vare flygtede for onde Mennesker langt bort fra deres Land og komne her kun for at glæde sig ved deres Religion. De bade os om et lille Opholdssted. Vi havde Medlidenhed med dem, vi gav dem det, og de boede blandt os. Vi gave dem Korn, vi gave dem Kjød, vi gave dem Klæder, og de gave os Gift. De hvide Mænd havde fundet vort Land. Efterretningen løb til deres Hjemstavn og Flere kom hid. Vi frygtede ikke, vi modtoge dem som Venner. de kaldte os Brødre, og vi troede dem og indrømmede dem et større Stykke Land. Deres Tal blev stort — de ønskede hele vort Land! Vore Øine bleve opladte, vore Hjerter bleve urolige og Krige fandt Sted. Indianere bleve leiede til at stride imod Indianere. De gave os stærk Drik, som har myrdet mange Tusinde.

„Broder, det er vort Land. I ere blevne et stort Folk, og vi have neppe Plads, hvor vi kunne udbrede vore Tæpper. I have taget vort Land, men endnu ere I ikke tilfredse; I ville endogsaa i al Eders Uretfærdighed paatvinge os Eders Religion.

„Broder, hør os! Du siger, Du er kommen for at lære os, hvorledes den store Aand skal dyrkes efter sit Velbehag, og dersom vi ikke antage den Religion, I have, ere vi ulykkelige i Livet og efter Døden. Du siger, at Du har Ret, og at vi ere fortabte. Hvoraf veed Du det? Vi forstaae, at Eders Religion er skreven i en Bog. Naar denne er bestemt ligesaa vel for os som for Eder, hvorfor har den store Aand ikke givet os den, og ikke alene os, hvorfor gav han ikke vore Fædre Kundskab om denne Bog, og Midler til at forstaae den rigtig? Vi vide blot herom, hvad Du siger. Hvorledes skulle vi troe Dig, da vi saa ofte ere blevne bedragne af de Hvide? Broder, Du siger, der gives kun een Maade at tjene den store Aand paa. Naar der kun gives een Religion, hvorfor ere de Hvide saa uenige om den? Hvorfor ere I ikke Alle enige, da I jo Alle kunne læse Bogen?

(Fortsættes.)

Blandinger.

Den, som maa give tabt i en Discurs, er igrunden den Vindende — han taber en Vildfarelse og vinder en Sandhed.

En ganske lille Dreng, som en Dag havde feilet, blev efter den moderlige Revselse sendt ind i et eenligt Værelse for at bede sin himmelske Fader om Forladelse. Hans Forseelse var Hidsighed. Moderen, som var nysgjerrig for at høre hvad Drengen vilde sige, lyttede ved Døren. Med hulkende Stemme hørte hun ham bede om at blive bedre, om aldrig at blive vred mere, og derefter tilføiede han i sin barnlige Uskyldighed: „O Herre, gjør ogsaa Mo'ers Humeur bedre."

Det er langt lettere at beherske sine Lidenskaber end at tilfredsstille dem. (Arbouin.)

Dersom Menneskene vilde gjøre sig halv saamegen Umage for at være, hvad de burde være, som de gjøre sig for at synes at være, hvad de ikke ere, vilde de være meget bedre end de ere. (Arbouin.)

Vi ere ofte tilbøielige til at dømme Andre for rask, medens vi selv ikke taale, at Nogen raader os. Intet røber vor Svaghed tydeligere, end naar vi speide med skarpt Øie efter Andres Feil og ere stokblinde for vore egne. (Penn.)

Kortfattet Telegram. Følgende Depesche blev forleden befordret pr. Telegraph: „Johannes 3die Brev, 13de til 15de Vers." Saa kort en Depesche gik naturligviis til billigste Priis, og desuagtet indeholdt den Følgende: „Jeg har Meget at melde, men jeg vil ikke skrive til Dig med Blæk og Pen; jeg haaber snart at see Dig, og da skulle vi mundtlig tale sammen. Fred være med Dig; Vennerne hilse Dig; hils hver især af vore Venner."

Nyheder.

I Belgrad i Tyrkiet har en Kamp fundet Sted, hvorom meddeles følgende Efterretning. Angrebet udgik allevegne fra den serbiske Befolkning med Gensdarmeriet i Spidsen. Uagtet Serbernes uhyre Overmagt forsvarede Tyrkerne, saavel Militaire som Civile, sig med den største Tapperhed. Tilsidst trak Soldaterne sig tilbage til Citadellet, men de civile Tyrker forskandsede sig i deres Moscheer, og om disse fandt der nu en voldsom Kamp Sted, hvorved Ligene bogstavelig laae i Dyngeviis og Rendestenen flød med Blod. To tyrkiske Geistlige udmærkede sig ved Forsvaret. Endelig, da den tappre Skare havde bortskudt alt sit Krudt, trak den sig tilbage til det Indre af Moscheerne, og disse stormedes nu af Serberne, som deels nedsablede, deels fangede deres Fjender. Serbernes Tab paa dette Sted alene skal i Døde udgjøre 200 Mand. Efter at være bleven Herre over Byen, ilede den serbiske Befolkning ind i Tyrkeqvarteret, hvor den udøvede de gyseligste Ting, skjændede Qvinderne, dræbte Børnene, nedrev eller brændte Husene og plyndrede alt rørligt Gods, som den forefandt.

Ragusa, den 26de Juni. Abdi Pascha har iforgaars angrebet Montenegrinernes Stilling ved Spuez, men er slaaet tilbage med 3,000 Mands Tab.

I Frankfurt har en Orkan den 6te Juli anrettet overordentlig Skade. Mange Mennesker ere blevne saarede og nogle omkomne.

Noden mellem de engelske Fabrikarbeidere skildres med stærke Farver af „Daily News," der endog antager det for sandsynligt, at den i den nærmeste Fremtid vil tiltage. I Stockport t. Ex. ere af 17,000 Fabrikarbeidere 7,000 aldeles arbeidsløse og ligesaa mange have kun halvt Arbeide; i Blackburn tiltager Antallet af de Brødløse med 1,000 om Ugen.

Amerika: Ved Charleston har der den 16de Juni staaet et blodigt Slag, hvori begge Parter lede betydelige Tab. — I Vera Cruz anretter den gule Feber store Ødelæggelser. — Mexico har i mange Aar været Skuepladsen for uafbrudte Kampe og Uroligheder. I afvigte Foraar sendte Frankrig, England og Spanien i Forening en Expedition dertil for at tilveiebringe Orden og om mulig oprette en selvstændig Stat efter europæisk Mønster; men paa Grund af Uenighed har den engelske og spanske Afdeling nu trukket sig tilbage, og de Franske fortsætte Operationerne paa egen Haand. Efter flere Smaatræfninger har der fornylig staaet en større ved Puebla, hvor Zouaverne fire Gange stormede de mexicanske Stillinger, men hvergang med stort Tab bleve drevne tilbage. Kampen indskrænkede sig dog ikke til et Forsvar af Skandser, men var ogsaa en Kamp Mand mod Mand. Det franske Infanteri, som blev trængt ned i Sletten, led store Tab ved Cavalleriets Indhug, et Antal Zouaver blev taget tilfange, flere riflede Kanoner gjorte til Bytte, og henved 1,000 Døde og Saarede bedækkede Valpladsen. Tre Pantserskibe ville under Befaling af Admiral Jurien de la Graviere afgaae fra Frankrig til Mexico. Forstærkningscorpset, som skal føres af General Forey, bliver paa 15,000 Mand, og desuden skal der dannes en Reserve paa 10,000 Mand.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.